ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Γιώργου Μητραλιά**

Εδώ και 3-4 χρόνια, δεν περνάει μέρα χωρίς να ακούσουμε κάποιον υπεύθυνο του Σύριζα να μας καθησυχάζει και να διαλαλεί ότι στην Ευρώπη όλα βαίνουν καλώς και πάντως καλύτερα από πριν, ότι το «καλό παράδειγμα» του Σύριζα ακολουθούν ανερχόμενες δυνάμεις άλλων χωρών, ότι διευρύνονται οι ρωγμές που άνοιξε ο Σύριζα στις νεοφιλελεύθερη πανευρωπαϊκή παντοδυναμία, κλπ. κλπ. Αν όλη αυτή η ακατάσχετη μπουρδολογία δεν είχε πρακτικό αντίκρισμα θα μπορούσε να προκαλέσει μόνο γέλια. Επειδή όμως **η κατάσταση είναι εξαιρετικά κρίσιμη και μάλλον εφιαλτική, όσο ποτέ άλλοτε από το τέλος του Β' Παγκοσμίου πολέμου**, η αντίδραση δεν μπορεί παρά να είναι οργή, αγανάκτηση … και απελπισία. Γιατί; Μα, επειδή όλη αυτή η χαζοχαρούμενη αερολογία έχει χειροπιαστές καταστροφικές συνέπειες, επειδή οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην ήδη διαφαινόμενη σαρωτική επικράτηση της πιο μαύρης, ρατσιστικής και συχνά νεοφασιστικής και νεοναζιστικής άκρας δεξιάς σχεδόν παντού στη Γηραιά μας ήπειρο. Και μάλιστα, χωρίς μάχη, με ό,τι απομένει από την αριστερά να σφυρίζει περίπου αδιάφορα, και να τυρβάζει περί άλλα, δηλαδή να θριαμβολογεί ανέξοδα ενώ το ευρωπαϊκό μας σπίτι έχει ήδη πιάσει φωτιά και αρχίζει να λαμπαδιάζει!…

Δυστυχώς, η ευρωπαϊκή πραγματικότητα είναι διαμετρικά αντίθετη από εκείνη που μας περιγράφει ο Σύριζα και η κυβέρνησή του. Η προ πολλού γκρίζα Ευρώπη γίνεται όλο και πιο μαύρη, ή μάλλον φαιά όπως η πανούκλα του (νεο)φασισμού! Και ιδού ευθύς αμέσως ένα σύντομο πανόραμα αυτής της εφιαλτικής πραγματικότητας που μόνο τυφλοί και εθελοτυφλούντες αδυνατούν να διακρίνουν. Φυσικά, λόγω και επικαιρότητας, αρχίζουμε από τη **Γαλλία**, όπου το Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λε Πεν δεν περίμενε βέβαια τις τελευταίες τρομοκρατικές σφαγές αμάχων για να γίνει πρώτο σε δύναμη πολιτικό κόμμα της χώρας. Αυτό συμβαίνει εδώ και καιρό και το ζητούμενο, τουλάχιστον από πέρυσι, είναι πλέον η έκταση της σαρωτικής προέλασής του: 35%; 40%; 50%; Ακόμα και αυτό το 50% δεν είναι

πια –δυστυχώς- εξωπραγματικό καθώς το Εθνικό Μέτωπο δεν έχει αντίπαλο. Και όταν μιλάμε για αντίπαλο, δεν αναφερόμαστε πρωτίστως ούτε στη σχεδόν ομογάλακτη σαρκοζική Δεξιά, ούτε στη νεοφιλελεύθερη σοσιαλδημοκρατία των Ολάντ και Βαλς, που ανέκαθεν διακρινόταν για την εγκληματικά κοντόφθαλμη αντιμετώπιση του Εθνικού Μετώπου ως χρήσιμου εργαλείου για την αποδυνάμωση της παραδοσιακής δεξιάς προκειμένου οι διάφοροι Ολάντ να μπορούν εκλέγονται επωφελούμενοι από τη διαίρεση της δεξιάς. Εφαρμόζοντας το γαλλικό γνωμικό «να σκουπίζεις μπροστά από τη πόρτα σου πριν σκουπίσεις τα σπίτια των άλλων», μιλάμε για την πέραν της σοσιαλδημοκρατίας γ**αλλική αριστερά που τα "κατάφερε" τόσο καλά ώστε να είναι πλέον ουσιαστικά ανύπαρκτη και να περνάει τη μεγαλύτερη κρίση της στα τελευταία 120-130 χρόνια**!

Εδώ δεν πρόκειται να κάνουμε τον (οικτρό) απολογισμό δεκαετιών δεξιόστροφων πολιτικών και υποταγής στη σοσιαλδημοκρατία αυτής της γαλλικής αριστεράς. Περιοριζόμαστε να αναφέρουμε το τελευταίο και νιοστό της αμάρτημα μόλις πριν από ένα μήνα, δηλαδή το γεγονός ότι οι βουλευτές του ΚΚ Γαλλίας υπερψήφισαν την επιβολή της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, δηλαδή του στρατιωτικού νόμου, που αμέσως χρησιμοποιήθηκε από τις αρχές αποκλειστικά και μόνο ενάντια σε εκατοντάδες (Γάλλους και ξένους) ακτιβιστές του οικολογικού κινήματος προκειμένου να μην γίνουν οι κινητοποιήσεις με την ευκαιρία της διεθνούς συνάντησης κορυφής για τη κλιματική αλλαγή στο Παρίσι! Συμπέρασμα: **Όταν οι κομμουνιστές βουλευτές υπερψηφίζουν ένα πάγιο αίτημα του Εθνικού Μετώπου, που στρέφεται μάλιστα ενάντια στις στοιχειώδεις ελευθερίες των πολιτών, δεν είναι να απορούμε γιατί οι ψηφοφόροι –αλλά και τα μέλη- αυτής της αριστεράς την εγκαταλείπουν μαζικά και προσχωρούν συν γυναιξί και τέκνοις στο κόμμα της Κας Λε Πεν…**

Μήπως όμως η Γαλλία είναι η εξαίρεση του κανόνα; Μήπως αλλού τα πράγματα είναι καλύτερα; Δυστυχώς, όχι. Αν κρίνουμε μάλιστα από αυτά που βλέπουμε να συμβαίνουν στην **Ιταλία**, είναι σε αυτή τη τόσο γειτονική μας χώρα που τα τεκταινόμενα προκαλούν το μεγαλύτερο φόβο. Στη χώρα λοιπόν όπου η αριστερά δεν εκπροσωπείται στο Κοινοβούλιο εδώ και χρόνια (!), το μόνο κόμμα που καλπάζει και τριπλασιάζει –σύμφωνα με όλες τις δημοσκοπήσεις- τις δυνάμεις του είναι η Λέγκα του Ρέντσο Σαλβίνι, μπροστά στον οποίο η Μαρίν Λε Πεν μοιάζει με φιλήσυχη νοικοκυρά. Αυτή λοιπόν η **Λέγκα**, που δεν είναι πια «του Βορρά» αλλά ολάκερης της Ιταλίας συμπεριλαμβανομένου και του φτωχού Νότου όπου

αυξάνει θεαματικά τα ποσοστά της, έχει κάνει «σημαία» της τα πογκρόμ κατά των μεταναστών, ενώ ο ηγέτης της Σαλβίνι συνηθίζει να επαίρεται, μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες, για τις δολοφονικές του διαθέσεις ενάντια στους Ρομά, τους καταυλισμούς των οποίων αρέσκεται να πυρπολεί με τα ίδια του τα χέρια!...

Μήπως όμως, όλα αυτά είναι θλιβερό «προνόμιο» του ταλαίπωρου ευρωπαϊκού Νότου και αλλού τα πράγματα είναι καλύτερα; Δυστυχώς, και πάλι όχι. Ειδικά στη Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, τα «πράγματα» είναι σίγουρα ακόμα χειρότερα. Στη μεγάλη –από κάθε άποψη- ευρωπαϊκή χώρα που είναι η **Πολωνία**, οι πρόσφατες εκλογές είδαν τη σαρωτική νίκη της ρατσιστικής αντιευρωπαΪκής άκρας δεξιάς επί της σκληρής νεοφιλελεύθερης δεξιάς! Τα ίδια και χειρότερα συμβαίνουν στη **Τσέχικη Δημοκρατία** και στη **Σλοβακία**, ενώ στην **Ουγγαρία** η σκληρή ρατσιστική κυβερνητική πλειοψηφία ροκανίζεται σταδιακά από το νεοναζιστικό κόμμα που ξεπερνάει πια το 20% των ψήφων. Και όλα αυτά χωρίς να αναφερόμαστε σε –καθόλα ευρωπαϊκές- χώρες όπως **Ουκρανία** και η **Ρωσία** όπου σαρώνει ο πιο αγριανθρωπικός σωβινισμός και οι ρατσιστές και λοιποί νοσταλγοί του Τρίτου Ράϊχ τυγχάνουν της προστασίας των κυβερνητών, ενώ ο αντιφασισμός είναι πια ...ποινικό αδίκημα!...

Και στον ευρωπαϊκό βορρά, στην υπόλοιπη ευρωπαϊκή δύση, εκεί όπου η κρίση δεν είναι τόσο έντονη και η ανεργία περίπου «ασήμαντη» σε σύγκριση με τη δική μας; Δυστυχώς, και εκεί, δηλαδή στη **Γερμανία** και στη **Δανία**, στη **Σουηδία** και στην **Ολλανδία**, στο **Βέλγιο**, στην **Αυστρία** και εν μέρει στη **Βρετανία**, η ρατσιστική και απομονωτική άκρα δεξιά είναι παντού η ανερχόμενη δύναμη τόσο στις κάλπες όσο και στους δρόμους. Και παντού, με ελάχιστες εξαιρέσεις, η ραγδαία άνοδος των μεν ακροδεξιών συνδυάζεται με την ακόμα πιο θεαματική πτώση ή ακόμα και εξαφάνιση των κάθε λογής αριστερών!...

Όσο τέλος, για τις χώρες της Ιβηρικής, που οι θριαμβολόγοι μας αρέσκονται να παρουσιάζουν ως ατμομηχανές της (ανύπαρκτης) ευρωπαϊκής στροφής προς τα αριστερά, η κατάστασή τους είναι τουλάχιστον αρκετά αντιφατική και σίγουρα όχι τόσο ρόδινη όσο μας την περιγράφουν. Στη **Πορτογαλία**, η νέα κυβέρνηση δεν είναι «της αριστεράς», όπως μας λένε, αλλά της σοσιαλδημοκρατίας, που κυβερνάει μόνη της, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το πρόγραμμά της που παραμένει, στις γενικές του κατευθύνσεις, προσκολλημένο στη λιτότητα. Εξάλλου, στην **Ισπανία**, που εξακολουθεί –ευτυχώς- να αποτελεί τη μεγάλη κινηματική όαση της Ευρώπης, το δίδυμο Ιγκλέσιας-Ερεχόν που μονοπωλεί την ηγεσία του Podemos έχει ήδη κάνει

τα πάντα για να κόψει τα φτερά αυτού του κόμματος που ξεκίνησε με άλλα όνειρα και άλλη δυναμική. Συνέπεια αυτής της καταστροφικής πορείας, είναι ότι η ισπανική δεξιά, που βρισκόταν πέρυσι τέτοιο καιρό λίγο πριν την κατάρρευσή της, ολοκληρώνει σήμερα την ανάρρωσή της και ατενίζει το μέλλον με αισιοδοξία. Πώς συμβαίνει αυτό; Απλούστατα, χάρη στην απρόσμενη επιτυχία του κόμματος των Πολιτών (Ciudadanos), που το ισπανικό κατεστημένο έβγαλε κυριολεκτικά από το μανίκι του όταν διαπίστωσε ότι η μεν παραδοσιακή δεξιά του κ. Ραχόϊ είναι ανεπανόρθωτα φθαρμένη, το δε κόμμα των Podemosαπειλεί να εκφράσει το μεγαλύτερο μέρος της λαϊκής δυσαρέσκειας και διαμαρτυρίας. Ωστόσο, όποιες κι αν είναι οι –σίγουρα τεράστιες- δυνατότητες του ισπανικού κατεστημένου, το πείραμα των Ciudadanos δεν θα είχε τη σημερινή του πρωτοφανή επιτυχία αν η ηγεσία των Podemos δεν είχε κάνει, τους τελευταίους 15 μήνες, τα πάντα για να τη διευκολύνει…

Όμως, πέρα και πίσω από όλα αυτά, το μεγάλο γεγονός που ανοίγει λεωφόρους στην άκρα δεξιά είναι η απογοήτευση που προκαλεί σε δεκάδες εκατομμύρια Ευρωπαίους πολίτες που δεν βολεύονται ούτε με τις πολιτικές λιτότητας ούτε με τη διαφθορά των παραδοσιακών νεοφιλελεύθερων κυβερνητικών κομμάτων, η προδοσία των ελπίδων που είχαν επενδύσει στην Ελλάδα του Σύριζα και στην Ισπανία των Podemos. Στις 21 Αυγούστου όταν κάναμε ήδη λόγο για τις «εγκληματικές ευθύνες του κ. Τσίπρα» στις «διεθνείς καταστροφικές συνέπειες της προαναγγελθείσας συνθηκολόγησης του Σύριζα» **[1]**, λίγοι καταλάβαιναν για τι ακριβώς επρόκειτο. Σήμερα που αυτές οι «διεθνείς καταστροφικές συνέπειες» εμφανίζονται σε όλη την εφιαλτική τους μεγαλοπρέπεια, ποιος άραγε θα τολμούσε να αμφισβητήσει τις «εγκληματικές ευθύνες» που έχει ο κ. Τσίπρας αλλά και όλη η ηγεσία του Σύριζα στην εξάλειψη της τελευταίας ελπίδας και συνάμα του τελευταίου αναχώματος που υπήρχε στην Ευρώπη ενάντια στην ακροδεξιά παλίρροια;

Συμπέρασμα: ο εκ των ουκ άνευ όρος για να αντιμετωπιστεί –έστω και τώρα- το ευρωπαϊκό ακροδεξιό τσουνάμι είναι να σταματήσει πάραυτα η ευρωπαϊκή αριστερά να πουλάει φύκια για μεταξωτές κορδέλες μιλώντας για ανύπαρκτες αριστερές επιτυχίες, και να αναγνωρίσει τη κρισιμότητα των ημερών και την φοβερή απειλή που μας χτυπάει τη πόρτα. Όμως, αυτό –φυσικά- δεν αρκεί αν δεν βγουν αμέσως τα απαραίτητα (αντιφασιστικά και αντισυστημικά) καθήκοντα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Δηλαδή, οι κινηματικές και άλλες πρωτοβουλίες που πρέπει να αναληφθούν αμέσως και ενωτικά για να δοθεί σε δεκάδες εκατομμύρια Ευρωπαίους πολίτες που θέλουν να αντισταθούν, το σινιάλο ότι υπάρχει ακόμα μια αριστερά που δεν το βάζει κάτω και τους καλεί στον αντιφασιστικό αγώνα!…

Σημειώσεις

[1]. Βλέπε: http://www.contra-xreos.gr/arthra/900-2015-08-21-15-05-57.html

Πηγή : **contra-xreos.gr**